

2016. december 5. hétfő

Lk 5,17-26

A béna meggyógyítása

A történetben résztvevő művelt emberek, abban a tudatban vannak, hogy a beteg ember /az Isten/ jogos ítéletét viseli. Gyerekkoromból emlékszem, hogy az emberrel történő bajokat szintén büntetésként, vagy /az Isten/ jó szándékú figyelmeztetéseként vették, valami véték miatt. A templomok falain pedig sok-sok hálaadó táblácskát olvashatunk, amin megköszönnek egy-egy gyógyulást Jézus vagy, valamelyik /Szent/ közbenjárására. És akik nem gyógyulnak ki a nyavalyájukból? Kegyhelytől-kegyhelyig, böjttől-böjtig és mégsem? Apácská/?/? Hogyan van ez?

A büntető és *hektikusan* megbocsátó istenképű teológia még mindig világhódító útját járja. És ez az /igehely/ támogatja is ezt. Azért, mert azt láttatja, hogy a béna betegsége valóban igazságos büntetés. A megbotránkoztatást csak a megbocsátásra való jézusi jogosultság váltja ki, és a gyógyítás is az illetékességet igazolja. Apácská? Ez tévesen áthagyományozott emlék, vagy a jézusi tudatfejlődés egy lépcsőfoka?

Biológiai létünk féltése természetes, megérthető, érvelhető. Az egészségre, teljességre való vágy, törekvés, valamint az ezt elvesztéstől való félelem nagyon erős. Jézust legalább megéri az ember küzdelme, és megszánja, kevés neki korának válasza. Felvállalja a személyes kapcsolatot, még ha kockázattal is jár. Nem a maga félelemaltatására használja ezt a keresést. Emberecske? Kilépsz-e istenfüggőségedből?

Ujvári Józsi, *Érd*